

Sygn. akt III CSK 397/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa Gminy B.
przeciwko Gminie W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 9 maja 2014 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda Gminy B. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 9 maja 2014 r. zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez

zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku na pierwszej za wskazanych wyżej przesłanek obliuguje skarżącego do sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych oraz przedstawienia własnego stanowiska. Wywód ten powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione wtedy, gdy problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, niepubl. I z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, niepubl.).

Skarżący wskazał, że istotnym zagadnieniem prawnym jest, czy w przypadku wystąpienia gminy ze związku komunalnego ma miejsce niewykonanie przez gminę występującą zobowiązania, czy do oceny skutków tego wystąpienia zastosowanie znajduje art. 471 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c., art. 354 k.c., art. 355 § 2 k.c. i art. 361 k.c., oraz czy warunkiem dochodzenia roszczenia odszkodowawczego z art. 471 k.c. jest wyczerpanie drogi dochodzenia wykonania

zobowiązania. Podniesione kwestie nie odpowiadają przedstawionym wyżej wymogom, stanowią bowiem zagadnienia nie do „rozstrzygnięcia” przez Sąd Najwyższy w nawiązaniu do ustalonego w sprawie stanu faktycznego i zastosowanych przepisów prawa, a do uzupełnienia, ponadto ich treść wskazuje, że chodzi o problemy o charakterze elementarnym dla prawa zobowiązań, będące przedmiotem wypowiedzi nauki prawa i orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2009 r., II CSK 435/08, niepubl., z dnia 8 lutego 2012 r., V CSK 73/11, niepubl., z dnia 16 kwietnia 2008 r., V CSK 515/07, niepubl.). Rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego lub wątpliwości interpretacyjnych, przedstawionych przez stronę we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnie do rozpoznania, nie może sprowadzać się do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23.03.2012 r., II PK 284/11, niepubl.).

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.